

Arrest

nr. 322 004 van 19 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van M. IZOARD, die *loco* advocaat G. GASPART verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. M.C.J.G. (hierna: verzoeker) en P.A.G.R. (hierna: verzoekster) die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op respectievelijk 12 december 2022 en 21 oktober 2023 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 16 januari 2024. De twee minderjarige dochters van verzoekende partijen zijn gelijktijdig met verzoekster binnengekomen.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekende partijen op 5 februari 2024 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Op het CGVS werden verzoekende partijen gehoord op 2 augustus 2024.

1.3. Op 9 september 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidaire beschermingsstatus. Deze beslissingen, die de bestreden beslissingen uitmaken, werden op dezelfde dag aangetekend verzonden.

1.3.1. De bestreden beslissing ten opzichte van verzoeker luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren op (...) 1991 in Cartago, in het departement Valle de Cauca, en u hebt daar uw hele leven gewoond. U hebt de Colombiaanse nationaliteit en bent katholiek christen. Sinds uw 23 jaar bent u samen met uw partner, P. (...) A. (...) G. (...) R. (...) (o.v.: (...)- CGVS: (...)). U hebt met haar twee dochters: E.(...) A.(...) M.(...) G.(...) (o.v.: (...)) en J. (...) A. (...) M.(...) G.(...) (o.v.: (...)). Zij kwamen samen met jullie naar België. U hebt vier broers die allemaal in Cartago verblijven.

Uw hele leven hebt u aan auto's gewerkt. De laatste vijf maanden voor uw vertrek uit Colombia had u een eigen carrosseriebedrijf met een werkplaats die u huurde op de zogenaamde parqueado Camello, in de wijk Las Colinas in Cartago. U startte deze zaak met behulp van uw broer R.(...) D.(...) M.(...), die ook een eigen carrosseriebedrijf heeft. Tijdens deze periode dat u uw eigen carrosserie had, woonde u samen met uw partner bij uw moeder in de wijk San Geronimo, Cartago.

Op 20 november 2022 kwamen twee mannen naar u toe op uw werkplaats. Ze zeiden u dat ze van de Oficina waren, waarmee u wist dat het paramilitairen waren van de Flacos. Ze vroegen u om maandelijks vacunas (beschermingsgeld) te betalen ter waarde van 4 miljoen Colombiaanse pesos. Ze dreigden ermee om u en uw familie te vermoorden als u niet zou betalen. Omdat u de vacunas niet kon betalen, vertrok u met behulp van de familie van uw partner op 11 december 2022 naar België, waar u de dag daarna aankwam. Uw partner bleef nog ongeveer een jaar bij uw moeder wonen, samen met uw dochters. Op 21 oktober 2023 kwamen zij aan in België. Op 16 januari 2024 dienden jullie beiden jullie verzoek om internationale bescherming in. Enkele maanden na uw aankomst in België bent u uw internationaal paspoort kwijtgeraakt. In geval van terugkeer naar Colombia vreest u de paramilitairen van de Flacos.

Ter staving van uw verzoek legt u uw internationaal paspoort neer dat u in België aanvraag op 30 augustus 2023. Uw partner legt haar eigen paspoort en dat van jullie beide kinderen neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt, en wel omwille van de volgende redenen:

Vooreerst moet erop worden gewezen dat uw gedrag niet overeenstemt met wat valt te verwachten van iemand met uw beweerde vrees:

U hebt nooit gevraagd aan andere eigenaars van de ondernemingen in de parqueado Camello of zij ook afgeperst werden en hoe ze daarmee omgingen (verslag persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 2 augustus 2024, p. 16). Dit is nochtans een evidente stap om te nemen. U stelt weliswaar dat dit een delicate zaak is (CGVS, p. 16), maar dat neemt niet weg dat deze eigenaars in principe hetzelfde risico lopen als uzelf en zij klaarblijkelijk een manier vonden om daarmee om te gaan. Hun ervaringen kunnen dus zeer relevant zijn voor u.

Hoewel uw broer R.(...) D.(...), die u heeft gesteund bij het opstarten van uw zaak (CGVS, p. 6), ook een eigen carrosseriebedrijf heeft, hebt u hem nooit gevraagd of hij ook moest betalen aan de Flacos (CGVS, p. 15). U verklaart dat u dit niet deed omdat u heel bezorgd was en er niet aan gedacht hebt (CGVS, p. 15), maar het valt juist te verwachten dat deze bezorgdheid ertoe zou leiden dat u naar oplossingen zoekt, bijvoorbeeld door bij uw broer te rade te gaan.

Wat het laatstgenoemde punt betreft, moet worden opgemerkt dat u zelfs aangeeft dat uw broer ook ooit werd afgeperst - niet in zijn eigen zaak, maar in de winkel van zijn vrouw (CGVS, p. 16). Wanneer gevraagd hoe hij daarmee omging, antwoordt u dat u dit niet weet, en dat u het enkel bent te weten gekomen via zijn vrouw en uw moeder (CGVS, p. 16). De wetenschap dat uw broer ook ooit afgeperst is, zou er logischerwijze moeten toe leiden dat u tracht te weten te komen hoe hij hiermee omging, maar u liet na dit te doen.

Daarnaast lijkt het bedrag dat de Flacos van u vroegen, namelijk 4 miljoen pesos (CGVS, p. 8, 9), onlogisch en weinig geloofwaardig. U verdiende immers, afhankelijk van de auto's waaraan u mocht werken, ongeveer 1 miljoen pesos in een goede maand (CGVS, p. 13), en kon die 4 miljoen dus onmogelijk betalen. Het feit dat

u wel genoeg verdiende om gedurende sommige periodes een woning te huren (CGVS, p. 10; verslag persoonlijk onderhoud CGVS P.(...) A.(...) G.(...) R.(...) d.d. 2 augustus 2024, p. 4, 11), duidt erop dat uw loon regelmatig degelijk was. Dat maakt het des te meer bevreemdend dat ze van u maandelijks een bedrag zouden vragen dat u met uw inkomen onmogelijk kunt betalen, terwijl het wel zou volstaan om te huren. Wanneer erop gewezen dat het bedrag van 4 miljoen bijzonder onrealistisch is, verklaart u: "Ze kijken niet naar je inkomen, ze vragen je gewoon een bedrag dat je moet betalen" (CGVS, p. 14). Dit is echter niet zonder meer aannemelijk, aangezien het moeten betalen van een te hoog bedrag er enkel toe zou kunnen leiden dat u uw zaak sluit en de *parqueado* verlaat, waardoor de *Flacos* een mogelijke inkomstenbron verliezen. Hiermee geconfronteerd, stelt u opnieuw dat de *Flacos* daar niet op letten (CGVS, p. 16), maar dit kan niet overtuigen.

In verband met uw loon moet ook op een sterke tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw partner worden gewezen. U verklaart namelijk dat u ongeveer 1 miljoen pesos per maand kon verdienen (CGVS, p. 13), terwijl uw partner verklaart dat dit 8 tot 9 miljoen kon zijn, afhankelijk van de hoeveelheid werk die u had (CGVS P.(...) A.(...), p. 13). Het is vreemd dat jullie elkaar hierover in deze mate tegenspreken, zeker aangezien uw inkomen een belangrijke factor is in uw verhaal. Uw vermeende problemen komen namelijk voort uit het feit dat u het door de *Flacos* gevraagde bedrag niet kon betalen.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw beweerd vrees ernstig wordt ondermijnd door het laattijdige karakter van uw verzoek om internationale bescherming. U kwam in België aan op 12 december 2022 (CGVS, p. 8; CGVS P.(...) A.(...), p. 8), maar diende pas uw verzoek om internationale bescherming in op 16 januari 2024. Het gegeven dat u hier meer dan een jaar mee hebt gewacht, getuigt niet van een vrees voor vervolging. U had immers slechts een tijdelijk verblijfsrecht in België en na het verlopen hiervan verbleef u illegaal op het grondgebied. De mogelijkheid dat u zou worden teruggestuurd naar Colombia was dus reëel. Indien u werkelijk voor uw leven vreesde in Colombia, spreekt het voor zich dat u in een dergelijke situatie zo snel mogelijk stappen zou nemen om permanente bescherming te bekomen. Uw verklaringen voor uw late verzoek kunnen dit niet vergoelijken.

U stelt dat u niet goed was geïnformeerd en dat niemand u in België goed heeft uitgelegd hoe u asiel moestaanvragen (CGVS, p. 13). Dit is geen overtuigende verklaring. U woonde gedurende deze tijd immers bij uw schoonbroer (CGVS, p. 13), en u had schoonfamilie in België wonen bij wie u te rade kon gaan, zeker aangezien u hen voordien al had opgebeld om hulp te vragen bij het regelen van uw vertrek naar België (CGVS, p. 8, 9; CGVS P.(...) A.(...), p. 10). Gezien ze u hielpen bij uw vertrek uit Colombia, zou logischerwijze ook van hen mogen worden verwacht dat ze u zouden helpen bij het bekomen van een permanente bescherming en dat ze u dus de weg wijzen naar internationale bescherming. Bovendien moet er in dit verband op worden gewezen dat uw schoonbroer, Y.(...) A.(...) R.(...) P.(...), zelf al meerdere verzoeken om internationale bescherming indiende in België (zie Bijlage 26quinquies Y.(...) A.(...) R.(...) P.(...) d.d. 23 juni 2022), en dus kennis heeft over de asielprocedure.

Uw verklaring dat uw schoonfamilie u wel had verteld waar u asiel kon aanvragen, maar dat dit enkel mogelijk zou zijn om medische redenen omwille van de problemen met uw ogen (CGVS, p. 13), kan evenmin overtuigen. Hier valt immers geen enkele logica in te zien. Hoe dan ook kan van u verwacht worden dat u zelf uitzoekt hoe u uw wettelijk verblijf in België kan regelen, waardoor u erachter zou komen dat u geen medische redenen hoeft in te roepen om asiel aan te vragen. Het feit dat u dit niet deed, doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees.

Wat uw laattijdige asielaanvraag betreft, moet er ook op worden gewezen dat de hierboven genoemde verklaringen niet overeenstemmen met die van uw partner. Uw partner benadrukt namelijk vooral dat u wilde wachten tot jullie als gezin weer allemaal samen waren alvorens asiel aan te vragen, en dat u zich niet alleen wilde aanbieden (CGVS P.(...) A.(...), p. 15-16). Deze tegenstrijdigheid doet tevens afbreuk aan de geloofwaardigheid van de redenen die u geeft voor uw laattijdige verzoek om internationale bescherming.

De som van voorgaande vaststellingen maakt dat u uw vluchtrelaas niet aannemelijk kon maken. De status van vluchteling kan u dus niet worden toegekend, evenmin die van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u en uw partner voorleggen kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Jullie internationale paspoorten en die van jullie kinderen tonen immers enkel jullie identiteit en herkomst aan, dewelke het CGVS in deze beslissing niet in twijfel trekt.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia

verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetá. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld

plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat het CGVS ook in hoofde van uw partner een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3.2. De bestreden beslissing ten opzichte van verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren op (...) maart 2001 in Cartago, in het departement Valle de Cauca. U hebt de Colombiaanse nationaliteit en bent katholiek christen. Sinds uw 14 jaar bent u samen met uw partner, M.(...) C.(...) J.(...) G.(...) (o.v.: (...)) – CGVS: (...)). U hebt met hem twee dochters: M.(...) G.(...) E.(...)A.(...) (o.v.: (...)) en M.(...) G.(...), J.(...) A.(...) (o.v.: (...)). Zij kwamen samen met jullie naar België. Uw biologische vader woont in Colombia. Uw moeder R.(...) P.(...), L.(...) D.(...)(o.v.: (...)) – CGVS: (...)) verblijft in België samen met haar partner. Zij diende vier verzoeken om internationale bescherming in, waarvan de laatste niet-ontvankelijk werd verklaard, wat op 31 maart 2023 werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U hebt twee halfbroers en twee halfzussen. Twee verblijven in Colombia en twee in België. Uw halfbroer R.(...) P.(...), Y.(...) A.(...) (o.v.: (...)) – CGVS: (...)) diende hier vier verzoeken om internationale bescherming in, waarvan de laatste op 06 januari 2023 werd afgesloten met een afstand van asielaanvraag omdat hij niet opdaagde bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uw zus C.(...) R.(...), D.(...) Y.(...)(o.v.: (...)) – CGVS: (...)) diende op 13 november 2023 een eerste verzoek om internationale bescherming in en dit is nog lopende.

U

w partner had in Colombia een eigen carrosseriebedrijf met een werkplaats die hij huurde op de zogenaamde parqueado Camello in Cartago.

U verklaart dat in november 2022 twee mannen van de Oficina, de Flacos, naar uw partner toekwamen op zijn werkplaats. Ze zeiden dat hij moest betalen of dat ze hem en zijn familie pijn zouden doen. Vervolgens hebben jullie naar uw familie gebeld om hulp te vragen. Met behulp van uw familie vertrok uw partner op 11 december 2022 naar België, om de dag daarna aan te komen. U bleef nog ongeveer een jaar bij de moeder van uw partner wonen, samen met uw dochters. Op 20 oktober vertrokken jullie ook en op 21 oktober kwamen jullie aan in België. Op 16 januari 2024 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in. In geval van terugkeer naar Colombia vreest u dat de personen die uw partner bedreigden u en uw familie iets zouden aandoen.

Ter staving van uw verzoek legt u uw internationaal paspoort en dat van uw kinderen neer. Uw partner legt zijn eigen internationaal paspoort neer.

B. Motivering

(...)

C. Conclusie

(...)

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Wat betreft de elementen op basis waarvan verzoekster een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend kan worden verwezen naar het beschreven feitenrelaas onder punt 1.3.1. De analyse van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus is eveneens identiek aan deze zoals weergegeven onder punt 1.3.1.

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekende partijen menen ook dat er een beoordelingsfout voorligt.

Verzoekende partijen vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekende partijen voegen bij hun verzoekschrift geen bijkomende stavingstukken.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissingen

3.3.3.1. In de bestreden beslissingen worden verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) het gedrag van verzoekende partijen komt niet overeen met wat valt te verwachten van iemand die eenzelfde beweerde vrees zou hebben:

(a) zij hebben nooit aan andere eigenaars van ondernemingen in de parqueado Camello gevraagd of zij ook afgeperst werden en hoe zij daarmee omgingen;

(b) hoewel verzoekers broer R.D., die hen heeft gesteund bij het opstarten van de zaak, ook een eigen carrosseriebedrijf heeft, heeft verzoeker hem nooit gevraagd of hij ook geld moest betalen aan de Flacos;

(c) verzoekende partijen lieten na om zich te informeren hoe verzoekers broer R.D., die werd afgeperst in de winkel van zijn vrouw, hiermee omging;

(ii) het bedrag dat de Flacos zouden hebben gevraagd, met name 4 miljoen peso's is onlogisch en weinig geloofwaardig nu verzoeker afhankelijk van de auto's waaraan hij mocht werken in een goede maand 1 miljoen peso's verdiende. Dat er gedurende sommige periodes een woning werd gehuurd, duidt bovendien aan dat het loon van verzoeker regelmatig degelijk was;

(iii) er zijn sterke tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekende partijen. Verzoeker verklaarde tot 1 miljoen peso's in de maand te verdienen, terwijl verzoekster verklaarde dat dit tot 8 of 9 miljoen peso's kon gaan;

(iv) het laattijdige karakter van het verzoek om internationale bescherming getuigt niet van een vrees voor vervolging. Verzoeker kwam hier immers aan op 12 december 2022, verzoekster op 21 oktober 2023 en ze

dienden pas een verzoek in op 16 januari 2024. Er valt immers te verwachten dat er in dergelijke situatie waarin men vreest voor zijn of haar leven, stappen zouden worden ondernomen om permanente bescherming te verkrijgen. Dat verzoeker niet goed (of verkeerdelijk) geïnformeerd was is geen overtuigende verklaring nu verzoeker enige tijd bij zijn schoonbroer verbleef en deze zelf meerdere verzoeken heeft ingediend. Wat betreft de laattijdige asielaanvraag moet ook worden gewezen op het feit dat de opgesomde redenen van verzoeker niet overeenkomen met die van verzoekster. Zij verklaarde immers dat hij wou wachten tot ze als gezin weer allemaal samen waren en hij zich niet alleen wou aanbieden;

(v) de documenten die werden voorgelegd zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van hun verzoeken om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(vi) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en zijn kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Verzoekende partijen vrezen te worden vermoord door paramilitairen van de Flacos. Verzoeker heeft heel zijn leven aan auto's gewerkt en had de laatste vijf maanden voor zijn vertrek uit Colombia een eigen carrosseriebedrijf met een werkplaats die hij huurde op *parqueado Camello*, in Cartago. Verzoeker startte deze zaak met behulp van zijn broer R.D.M., die ook een eigen carrosseriebedrijf heeft. Op 20 november 2022 zijn twee mannen naar verzoekers werkplaats gekomen die zeiden dat ze van de Oficina waren waardoor verzoeker wist dat het paramilitairen van de Flacos waren. Ze vroegen hem om maandelijks beschermingsgeld te betalen ter waarde van 4 miljoen Colombiaanse peso's. Zij dreigden ermee om verzoeker en zijn familie te vermoorden indien hij niet zou betalen. Aangezien verzoeker het bedrag niet bij elkaar kon verzamelen, vertrok hij met behulp van de familie van zijn partner naar België. Een klein jaar later vertrokken verzoekster en hun twee dochters naar België.

3.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekende partijen geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.4.3. Vooreerst wordt in de bestreden beslissingen geoordeeld dat het gedrag van verzoekende partijen niet overeenkomt met wat mag worden verwacht van iemand met hun beweerde vrees. Verzoekende partijen hebben namelijk nooit aan andere eigenaars van ondernemingen in de *parqueado Camello* gevraagd of zij ook afgeperst werden en hoe zij daarmee omgingen. Er wordt gesteld dat zij nooit aan verzoekers broer R.D., die hen heeft gesteund bij het opstarten van de zaak en die ook een eigen carrosseriebedrijf heeft, hebben gevraagd of hij ook geld moest betalen aan de Flacos en, nadat ze via andere familieleden vernamen dat hij ook was afgeperst in de winkel van zijn vrouw, hoe R.D. omging met deze afpersingen.

In het verzoekschrift betogen verzoekers dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat zij niemand hebben willen betrekken in hun problemen. Zij rechtvaardigen hun terughoudendheid door te stellen dat deze bendes een grote invloed hebben op de samenleving en de vrees die zij hadden om een bepaalde situatie van andere ondernemers of die van verzoekers broer R.D. te verergeren.

De Raad ziet niet in hoe het zich louter informeren over een dermate belangrijke situatie de toestand van anderen kan verergeren. Daarnaast had verzoekers broer eveneens een carrosseriebedrijf en kon met hem (als familielid) wel enige informatie worden uitgewisseld. Bovendien geven verzoekende partijen met dit verweer niet concreet aan om welke redenen zij wel werden belaagd maar R.D., die al langer een carrosseriebedrijf heeft en nog op dezelfde plaats woont (administratief dossier, 'verklaring DVZ' verzoeker, vraag 18), tot op heden in zijn bedrijf geen bedreigingen heeft ontvangen.

3.3.4.4. Voorts wordt in de bestreden beslissing omschreven dat het opgelegde bedrag door de Flacos, met name 4 miljoen peso's onlogisch en weinig geloofwaardig is aangezien verzoekers inkomen afhankelijk was van de auto's waaraan hij mocht werken en hij in een goede maand ongeveer 1 miljoen peso's verdiende. De commissaris-generaal stippelt verder uit dat aangezien er in sommige periodes een woning werd gehuurd, er kan worden geconcludeerd dat het loon van verzoeker regelmatig degelijk was.

Volgens verzoekende partijen gaat verwerende partij eraan voorbij dat de praktijken van afpersing heel divers zijn en dat het eisen van een hoog bedrag op zich niet ongeloofwaardig is. Zij verwijzen en citeren in dit verband naar algemene informatie. De Raad stelt vast dat het niet voldoende is als verweer om algemene beweringen inzake afpersing voorop te stellen nu zij concrete elementen moeten aanbrengen die kunnen aantonen dat zij werden afgeperst door paramilitairen van de Flacos, *quod non in casu*. Met dit betoog kunnen verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen niet weerleggen.

In het verzoekschrift stellen verzoekende partijen dat verwerende partij de geloofwaardigheidsanalyse inzake de afpersing baseert op een persoonlijk verwachtingspatroon. In dit verband dient erop gewezen dat ieder dossier individueel wordt behandeld. *In casu* dient vastgesteld dat de commissaris-generaal zich bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming heeft gebaseerd op de verklaringen van verzoekende partijen en de beschikbare recente landeninformatie. Het loutere feit dat aan het vluchtrelaas geen geloof wordt gehecht, betekent niet dat de commissaris-generaal één of ander verwachtingspatroon zou vooropstellen waaraan verzoekende partijen zouden moeten voldoen teneinde de vluchtrelaas aannemelijk te maken. De ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas kan immers ook blijken uit onaannemelijke of niet-doorleefde verklaringen. De Raad stelt bovendien dat ambtenaren van het CGVS onpartijdig zijn en zij geen persoonlijk belang hebben bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.3.4.5. Verder werden er door de commissaris-generaal tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekende partijen opgemerkt. Verzoeker verklaarde immers tot 1 miljoen peso's in de maand te verdienen, terwijl verzoekster verklaarde dat dit tot 8 of 9 miljoen peso's kon gaan.

Verzoekende partijen wensen in het verzoekschrift een verbetering aan te brengen aan de gehoornotities en stellen dat het niet ging om 1 miljoen peso's per maand maar eerder 10 miljoen en dat dit dan niet tegenstrijdig is met de afgelegde verklaring van verzoekster.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de raadsman van verzoekende partijen voor beide verzoekers tijdens het persoonlijk onderhoud enkele bemerkingen gemaakt heeft aangaande andere elementen en hierover niets heeft meegedeeld. Verzoekende partijen hebben ook kopijen gevraagd en ontvangen van de persoonlijke onderhoudsnotities en zij hadden ruim de tijd om eventuele opmerkingen te maken over de notities van het persoonlijk onderhoud. Zij hebben dit niet gedaan.

Verder blijkt uit de verklaringen afgelegd door verzoeker dat deze inderdaad mogelijk voor interpretatie vatbaar zijn. Verzoeker verklaarde dat wat hij verdiende afhing van de auto die er kwam. Als er een grote auto was met veel werk, dan verdiende hij ongeveer 1 miljoen peso, maar dat was niet altijd zo, meestal waren het kleine werkjes (CGVS verzoeker, p. 13). In de veronderstelling dat verzoeker aan meer dan één auto per maand kon werken, zal hij inderdaad mogelijk meer verdienen hebben. Dit gegeven doet echter geen afbreuk aan het feit dat verzoeker verder verklaarde "*Was het voor u mogelijk om 4 miljoen te betalen? Met wat ik verdiende niet, nee*" (CGVS, p. 14) en dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dit bedrag van 4 miljoen niet aannemelijk acht, gezien dit er enkel toe zou leiden dat verzoeker zijn zaak zou moeten sluiten en de Flacos een mogelijke inkomstenbron zouden verliezen. Hierboven werd reeds uiteengezet dat het loutere feit dat aan het vluchtrelaas geen geloof wordt gehecht, niet betekent dat de commissaris-generaal één of ander verwachtingspatroon zou vooropstellen waaraan verzoekende partijen zouden moeten voldoen teneinde de vluchtrelaas aannemelijk te maken. De ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas kan immers ook blijken uit onaannemelijke of niet-doorleefde verklaringen.

3.3.4.6. Tot slot wordt aangaande het moment waarop de verzoeken om internationale bescherming werden ingediend, in de bestreden beslissingen geoordeeld dat deze laattijdig waren, wat volgens de commissaris-generaal niet getuigt van een vrees voor vervolging. Verzoeker kwam hier immers aan op 12 december 2022, verzoekster op 21 oktober 2023 en ze dienden pas een verzoek in op 16 januari 2024. In de

bestreden beslissing wordt uiteengezet dat verwacht kan worden dat er in dergelijke situatie waarin men vreest voor zijn of haar leven, verzoekende partijen stappen zouden ondernemen om permanente bescherming te verkrijgen. Dat verzoeker niet goed (of verkeerd) geïnformeerd was, is geen overtuigende verklaring nu verzoeker enige tijd bij zijn schoonbroer verbleef en deze zelf meerdere verzoeken heeft ingediend. Wat betreft de laattijdige asielaanvraag blijkt dat de opgesomde redenen die verzoeker heeft opgegeven, niet overeenkomen met die van verzoekster. Zij verklaarde immers dat hij wou wachten tot ze als gezin weer allemaal samen waren en hij zich niet alleen wilde aanbieden.

In het verzoekschrift stellen verzoekende partijen op algemene wijze dat uit rechtspraak van het Europees Hof van Justitie blijkt dat het feit dat een verzoeker om internationale bescherming niet zo snel mogelijk een verzoek indient, geen reden mag vormen om deze uit te sluiten van elke vorm van bescherming.

De Raad merkt op dat verzoekende partijen niet werden uitgesloten van een beschermingsstatus en dat uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat hun verzoeken om internationale bescherming wel degelijk inhoudelijk werden onderzocht. De commissaris-generaal betreft echter terecht het feit in zijn beoordeling dat zij pas na enige tijd, met name verzoeker na een verblijf van ongeveer dertien maanden en verzoekster na een verblijf van ongeveer drie maanden in België, een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. De Raad sluit zich erbij aan dat dit gegeven ervoor zorgt dat hun gedrag niet getuigt van een ernstige en oprechte vrees, gezien van een verzoeker die daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming, mag worden verwacht dat deze zijn of haar vrees zo snel mogelijk kenbaar maakt bij de asielinstanties. Dit is *in casu* niet het geval.

3.3.4.7. De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partijen geen verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de documenten die zij voorleggen, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.4.8. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekende partijen niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en hen bijgevolg niet het voordeel van de twijfel kan worden toegekend.

3.3.4.9. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen, in tegenstelling tot hetgeen zij in het verzoekschrift lijken te betogen, niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd.

3.3.5.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023, CEDOCA, *“COI Focus Colombia: veiligheidssituatie”* van 20 november 2023 en EUAA, *“Colombia Country Focus”* van december 2022 wordt in de bestreden beslissingen het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdadigroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Het is niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld, met name in het departement Valle del Cauca, waar verzoekende partijen zijn geboren en hebben gewoond tot aan hun vertrek uit Colombia (administratief dossier, 'verklaring DVZ' van verzoeker en verzoekster d.d. 1 februari 2024, vraag 5 en 10), niet langer correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken. Het bestaan van een gewapend conflict in dit departement brengt niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's. Verzoekende partijen tonen niet aan dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat burgers, louter door hun aanwezigheid in dit gebied, een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict, noch dat zij specifiek zouden worden geraakt om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden.

3.3.5.3. Verzoekende partijen tonen gelet op het voorgaande niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land (en regio) van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een beoordelingsfout aangetoond.

3.3.8. Waar verzoekende partijen vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend vijftientig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET